

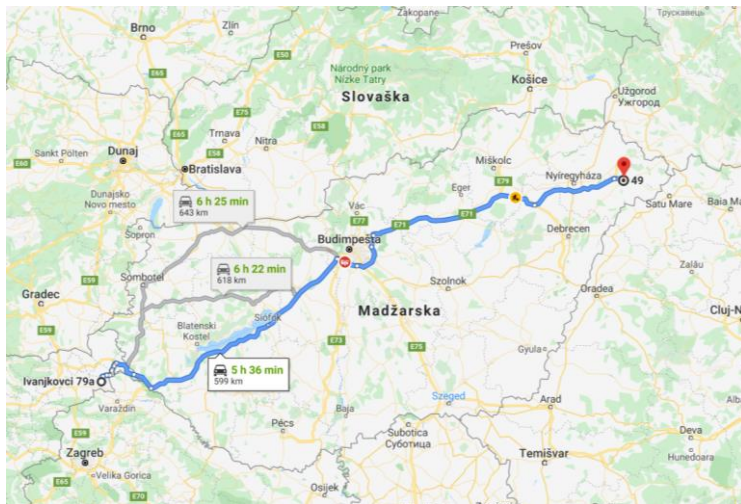
MOLDAVIJA, oktober 2019

Moldavija je celinska država, ki meji na Romunijo in Ukrajino. Je bivša republika bivše Sovjetske zveze. Velikost države je 33846 km² in ima približno 3,5 milijona prebivalcev. Glavno in največje mesto je Kišinjev (Chisinau).

Ko sva razmišljala, kam za jesenske počitnice, sem predlagala Moldavijo. Branko je malo pomislil, potem pa rekel: »zakaj pa ne«. Začel je brskati po spletu iščoč znamenitosti, ki jih je treba obiskati. Nič kaj veliko informacij ne obstaja. Kljub temu pa lahko izpostavim tri: Orheiul vechi, Cricoco in Milestii Mici.

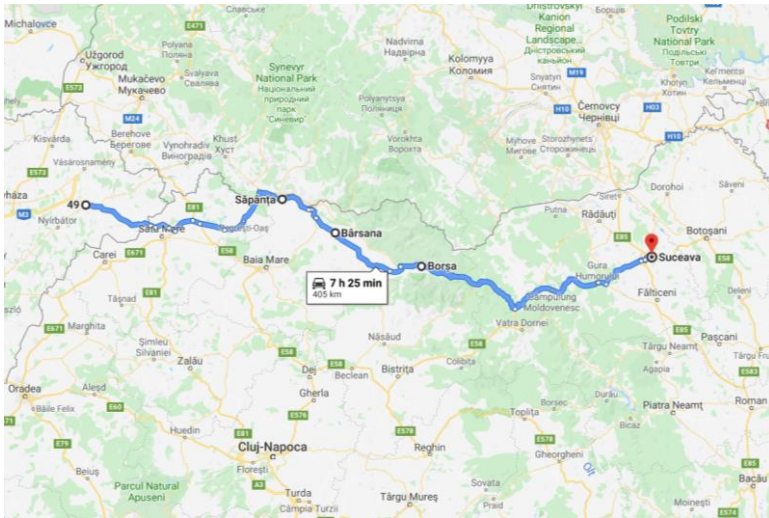
Glede na čas, ki sva ga imela (vse skupaj en teden), je za začetek dovolj.

1. dan, 25. 10., 593 km

Dopoldan sem bila še v službi, ob treh pa sva že vozila proti Lendavi, kjer sva tankala in kupila madžarsko vinjeto (7000 forintov). Ker so dnevi kratki, hitro se stemni, se je Branko odločil, da bo vozil po AC preko Budimpešte proti Romuniji. Vožnja bo vsekakor hitrejša kot pa skozi vasi, cilj pa je bil priti čim dlje. Do Budimpešte je šlo gladko, potem pa sva padla v kilometrske zastoje, vse se je premikalo po polžje. Da sva prišla iz mesta, je minila skoraj ena ura. Okrog enajstih sva prišla do kraja Mateszalka in prespala na parkirišču pred trgovino Tesco [47.947446, 22.324039](https://www.google.com/maps/place/47.947446,22.324039).

2. dan, 26. 10., 411 km

Takoj, ko sva se zbudila, sva tudi odšla. Brez zajtrka, v megli. Čez pol ure sva že bila na romunski meji, prečkala sva jo brez vsakih problemov, in takoj kupila romunsko vinjeto (mesečna, 7 €) in menjala 50 € v romunski denar, lei. Še na bencinsko črpalko in že se peljeva proti kraju Sapanta. Vmes je posijalo sonce, naredila sva postanek za zajtrk.

V Sapantu sva poiskala pokopališče, ki se v resnici imenuje Cimiturul Vesel (veselo pokopališče) [47.971566](#), [23.695614](#). In res je veselo in zelo zanimivo. Slika pove vse. Vstopnina za ogled pokopališča je 5 lei na osebo.

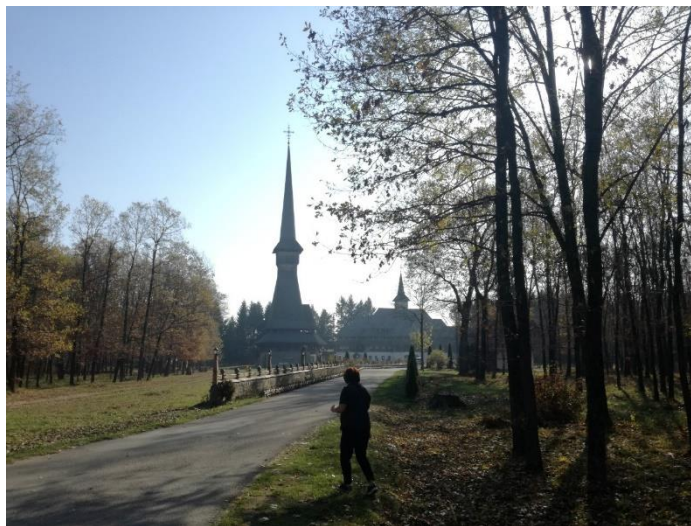
Poleg je cerkev, posebna arhitektura, potekala je maša. Domačinke, ki so bile pri maši, so bile vse oblečene v pisana (rožasta) krila nabrana v pasu in dolžine do kolen. Nekaj jih je bilo zunaj, maša pa se je predvajala po zvočnikih.

Naredila sva še sprehod po vasi, potem pa se odpeljala do 1 km oddaljenega manastira Peri-Sapanta [47.984344, 23.698693](#). Tudi tukaj je bila maša, sam manastir z vsemi spremljajočimi objekti pa je vreden ogleda.

Nato pa tranzit: Sapanta – Sighetu Marmatici – Barsana – Sacel – Borsa – Iacobenii – Suceava.

V Barsani sva se ustavila za ogled še enega manastira [47.791883, 24.093656](#). Več stavb s krasnimi lesenimi rezbarijami, lepo urejena okolica.

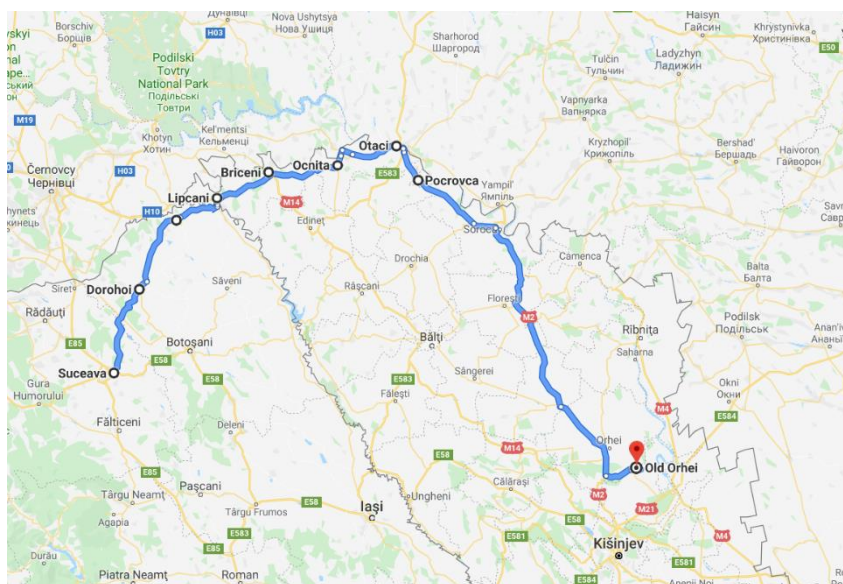

Cesta je ves čas dovolj široka, pokrajina lepa – za oči spočit. Cel dan je sijalo sonce, toplo je bilo.

S prevoženimi kilometri se je tudi dan začel prevešati v noč, zato je bilo treba poiskati prenočišče. Zavila sva na parkirišče pred trgovski center v Suceavi. Noč je mirno minila .

3. dan, 27. 10., 375 km

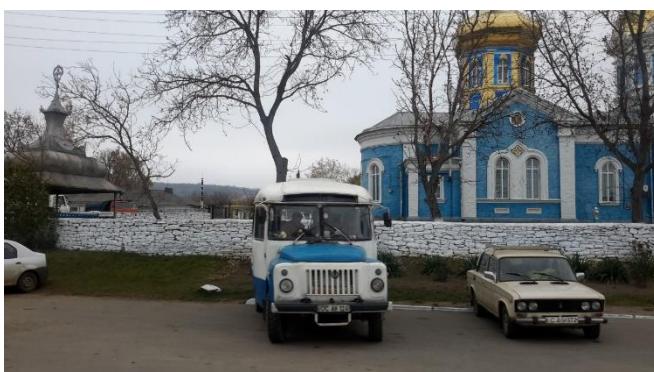
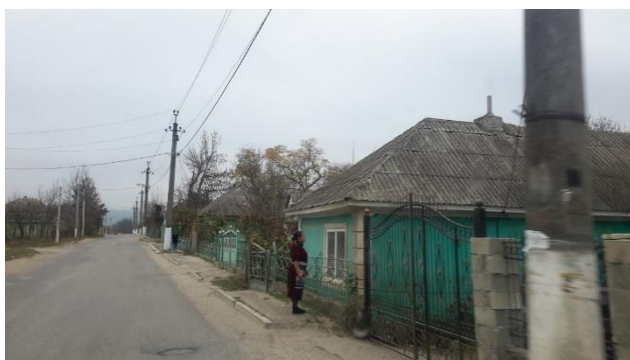
Dan se je spet začel z meglo. Vozila sva: Suceava – Dorohoi – Darabani – Lipcani (RO – MO).

Kljub nedelji je bilo že zgodaj veliko ljudi na cesti. Avtobusna postajališča so bila polna. Kot da je delovni dan (mogoče pa je res bil glede na to, da so v soboto imeli maše).

Pred mejo je bila kolona 15 avtomobilov. Da sva prišla na vrsto, je minilo 35 minut (romunska meja). Natančno so pregledali vse dokumente, tudi motorja, in pogledali v notranjost AD. Na moldavski strani je vse skupaj trajalo še dlje. Ves postopek je potekal korektno, vendar s celovito kontrolo (natančen pregled dokumentov, pogled v avto). Po opravljenih pregledih sva na meji kupila sedem dnevno vinjeto (4 €) in zamenjala evre v moldavske lei.

Prvi kilometri po Moldaviji so se začeli. Škoda, da je bilo megleno, saj sva bila prikrajšana za panoramske poglede.

Na začetku je bila cesta čisto v redu, od Otaci do Oroce pa je katastrofalna. Asfalt ni raven, vse se trese, vse ropota. Vasi na tem delu Moldavije so zelo revne, majhne hiše, dvorišča blatna, ograje pa barvite in visoke. Ob cestah, zunaj ograj, imajo vodnjake.

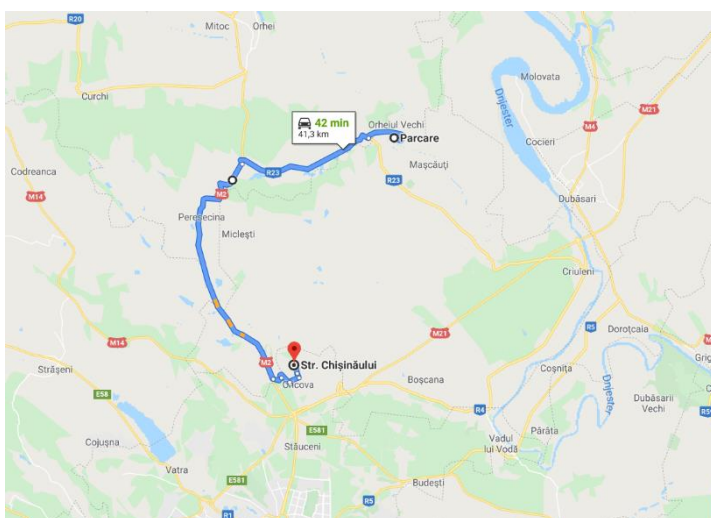

V Oroci sva prišla na cesto M2, ki pa je v odličnem stanju. Bil je že popoldan, ko sva prišla na cilj. To pa je arheološko središče Moldavije – Orheiul Vechi [47.307035, 28.964354](#).

Ravno dovolj je še bilo svetlo, da sva od daleč videla manastir in odprtine v skalah. Parkirišče je asfaltirano, pred hotelom, ki pa je bil zaprt. Čez čas je prišel en moški, ki je Branku rekel, naj malo prestavi, drugače pa je v redu. Branko mu je dal majico, čisto novo, zahvalil se je, avta pa ni bilo treba prestavljati. Kasneje zvečer je prišel še enkrat prosit za malo kave. Dala sva mu 10 dag, malo se je branil, potem pa vzel.

Za tem je večer minil mirno in midva sva zaspala.

4. dan, 28. 10., 55 km

Jutro je bilo na pol megleno, to pomeni, da ni bilo vidljivosti na daljše razdalje. Zato se nisva obirala in takoj po zajtrku, obuta v pohodne čevlje, odšla na ogled. Približno 1 km je peš od parkirišča. Z avtom se ne da. Pokrajina je res lepa, seveda pa bi bila še lepša v sončnem vremenu. To je bil tudi edini minus tega dopoldneva.

Najprej sva po grebenu šla do manastirja. Tam je info tabla, kjer so opisane tri pešpoti, za 4 km, 6.5 km in 15 km. Zaradi meglenega dne sva si pot naredila kar sama. Od cerkve sva se spustila v vas, tam pa pri (zaprti) restavraciji dobila signal wifi. To sva izkoristila za pogled na splet. Branko je še pobrskal po google zamljevidu in odkril pot do jam v skalah. Šla sva nazaj do cerkve in poiskala pot navzdol na drugo stran. Kmalu po najinem spustu se je začela spuščati tudi čreda ovc in koz. Pri tem so seveda krušile kamenje, zato sva se hitro umaknila nazaj.

Potem pa spet nazaj v hrib do jam. Vredno je bilo.

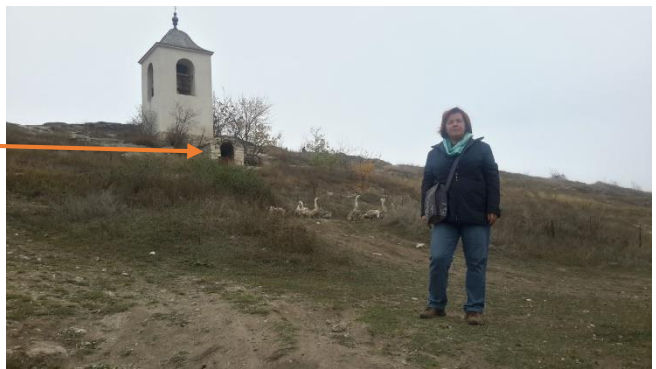
Starodavno mesto Orheiul Vechi je naravni in zgodovinski kompleks, ki se nahaja v ozkem ovinku reke Raut. Naravna pokrajina apnenčastih kamnin, ki jo je zmotila reka, je združena z arheološkimi ostanki starodavne tripiljske civilizacije. Kot rezultat arheoloških izkopavanj so bile kulturne plasti odkrite iz različnih epoh, kot so paleolitik , eneolitik in železna doba .

Stari Orhej vsebuje sledi različnih civilizacij, vključno z ostanki zemeljskih in lesenih trdnjav trdnjave Geto - Dacian (6.-1. stoletje pred našim štetjem), trdnjave Zlate horde Shehr al-Jedid (ali Yangi-Shehr) (14. stoletje), Moldavija utrdba iz 14. do 16. stoletja, pravoslavni samostan (c. 14. stoletje) in moldavsko mesto Orhei iz 14. do 16. stoletja.

Pravoslavni samostan še vedno prebiva peščica pravoslavnih menihov, ki cerkev vzdržujejo na vrhu hriba. Jame so še vedno funkcionalne kot kapelice. Jame vsebujejo paleto zgodovinskih artefaktov in staroslovenskih napisov iz leta 1690, ki pričajo, da se je Hajduk zaklonil v jamah, skrivajoč se pred Osmanskim cesarstvom.

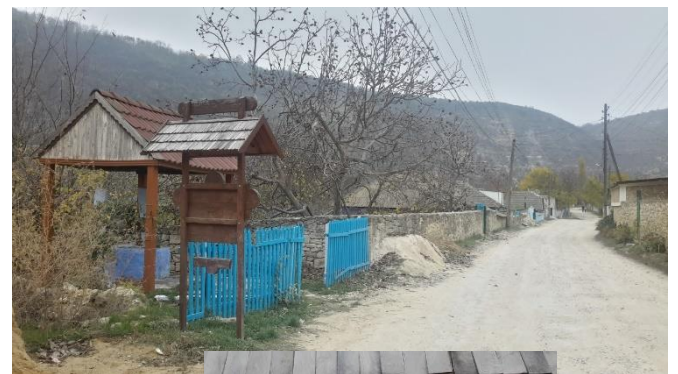

Potrebneja je bilo malo raziskovanja, da sva odkrila vhod v podzemni samostan (tja grede sva šla po drugi strani in ga zato nisva videla). V jami še vedno živi menih, s kimanjem glave je pokazal, da dovoli fotografiranje. Za prijaznost sva mu pustila nekaj denarja

Branko stoji na »balkonu« te podzemne cerkvice.

K AD sva se vračala skozi vas. Revno, revno, revno.

Ročno pospravljanje (obiranje in ličkanje istočasno) kruzze

Natočila sva vodo (parkirišče je označeno tudi kot kamping), potem pa se odpeljala proti jugu, na ogled kleti Cricova. [47.14854](#), [28.86058](#)

Vinske kleti Cricova so druga največja vinska klet v Moldaviji, po Milestii Mici (največja na svetu). Ponaša se s 120 kilometri labirintnih cestnih poti, v primerjavi s MM-jevimi 200 kilometri (120 milj). Predori pod Cricovo obstajajo že od 15. stoletja, ko so izkopali apnenec, ki je pomagal graditi Kišinjev . V petdesetih letih so jih spremenili v podzemni vinski emporium.

Polovica vozišč se uporablja za skladiščenje vina. Ceste imajo ime po vinih. To "vinsko mesto" ima skladišče, prostore za pokušanje in druge prostore. Spušča se na 100 metrov pod zemljo in hrani 1,25 milijona steklenic rdečega vina . Najstarejše vino sega v leto 1902. Temperatura vzdržujejo na okoli 12 ° C (54 ° F) vse leto (kar je kot nalašč za vino). Med nacistično invazijo na Sovjetsko zvezo so v vinskih sodih skrivali Jude.

Ruski predsednik Vladimir Putin je tam praznoval 50. rojstni dan.

Ozemlje je bilo rudnik apnenca , gradbenega materiala. V nekaterih vejah je izkopavanje še vedno aktivno, zato klet še vedno raste. Druge znane kleti v Moldaviji vključujejo Cojușna in Mileștii Mici .

Največji uvoznik vin Cricova je Kazahstan. Prej je bila Rusija glavni uvoznik, vendar se je to spremenilo leta 2014, ko je Rusija Moldavskemu vinu uvedla embargo v maščevanje za Moldavijo, ki je napredovala k pristopu k Evropski uniji.

Prišla sva ob treh, rezervacijo sva dobila za ob petih. Ogled z degustacijo treh vin je 550 lei na osebo.

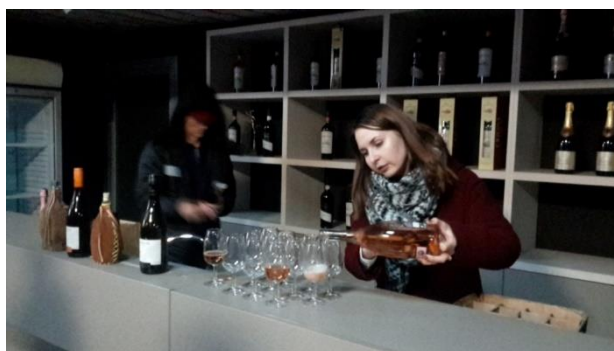
Čas dveh ur sva zapravila s kratko vožnjo po mestu, nič posebnega, še večje trgovine nisva videla.

Malo pred peto sva bila pred recepcijo, jaz pa sem receptorko vprašala, ali lahko prespiva na njihovem parkirišču. Dovolila je, jaz pa sem še prosila, če to pove vratarju. Da naju ne bi potem on nagnal. Gospodična je bila prijazna, šla je k vratarju in mu razložila, da bova čez noč ostala na P. Tudi gospod je bil prijazen, pokazal je celo prostor, kje lahko parkirava. Za uslugo sem se gospodični zahvalila z lešnikovo čokolado iz Gorenjke, ona pa me je nagradila z res lepim iskrenim nasmehom.

Kar nekaj tujih turistov se nas je nabralo, za dva njihova manjša električna avtomobila. Odpeljali so nas v klet, kjer smo najprej šli v kinodvorano. Vodička nam je nalila vino, potem pa smo s kozarcem v roki posedli in si pogledali zares lep film z naslovom Kaj je vino. Film prikazuje pot vina od grozdja do končnega izdelka, prikazuje trgatev, običaje, ki spremljajo trgatev, kako so ljudje odvisni od dobre letine. Res zelo lepo.

Med vožnjo smo imeli še nekaj postaj, na katerih smo se sprehodili med sodi in med steklenicami. Pokazali so nam različno velike dvorane za zabave in degustacije (kar nekaj

politikov je priredilo zasebno zabavo v teh prostorih). In v eni od teh, zelo lepi, je bilo vse pripravljeno za naše okušanje moldavskega vina. Lahko mi verjamete – vino je odlično.

Najstarejša steklenica – 1902 iz
Jeruzalema (ampak ne
Jeruzalema iz Prlekije)

dvorana za
degustacije

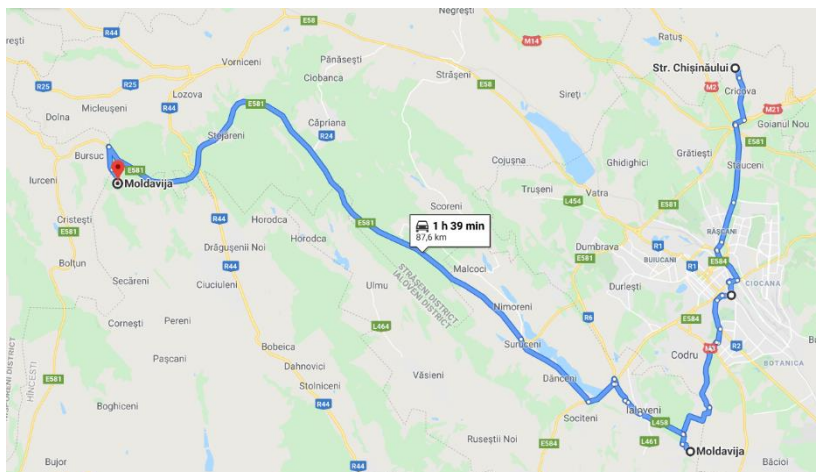
dvorana za
degustacije

Iz kleti sva prišla ob sedmih.

5. dan, 29. 10., 103 km

Ponoči je deževalo. Odpeljala sva se brez zajtrka, ker so začeli prihajati uslužbenci in nisva hotela zasedati njihovega parkirnega mesta.

Šla sva proti glavnemu mestu Kišinjev. Bolj sva se bližala mestu, gostejši je bil promet. In če sva prej srečevati konjske vprege, sva na cestah glavnega mesta srečevala vse, od najslabšega avtomobila do najboljšega. Stavbe pa – poleg bloka v zelo slabem stanju se v vsem blišču bohote avto hiša. Tuje znamke seveda. Namenjena sva bila na tržnico. Ko pa sva prišla, nisva našla parkirnega prostora. Na eni strani ceste pokriti kioski, na drugi pa tovornjaki z naloženo robo (drva, pesek in kaj vem kaj še vse). K odločitvi, da se odpeljeva ven iz te gneče je prispevalo tudi slabo vreme.

Blizu Kišinjeva se nahaja največja vinska klet, vpisana celo v Guinnessovo knjigo rekordov. Nekaj minut čez deveto sva že parkirala na precej velikem parkirišču [46.921809, 28.819923](#). Šla sem poiskati informacije o ogledu, z nekaj povpraševanja sem prišla do pravih vrat (nikjer ni napisa recepcija). Izvedela sem, da lahko greva na ogled ob desetih, lahko se peljeva s svojim skuterjem, ogled z degustacijo pa stane 350 lei po osebi (18,13 €). Za razliko od Cricove se po tej kleti pelješ s svojim avtomobilom. Po pogovoru z Brankom sem se vrnila in plačala ogled.

Mileștii Mici je moldavski proizvajalec vina, ki se nahaja v občini Mileștii Mici . Industrijski kompleks za kakovostno državno podjetje "Mile Statetii Mici" je bil ustanovljen leta 1969 za shranjevanje, ohranjanje in zorenje visokokakovostnih vin. Lokalne starodavne podzemne galerije segajo do meja Kišinjev . Apnenec v galerijah vzdržuje konstantno vlažnost (85–95%) in temperaturo (12–14 ° C) vse leto. Dlje kot so določena rdeča vina shranjena v tako idealnih pogojih, bolj se izboljšajo. Nekatera vina so v kleti nekaj desetletij, preden so bila prodana. Kleti se razprostirajo na 200 kilometrov, od tega jih je trenutno le 55 kilometrov. Mileștii Mici je bil avgusta 2005 vpisan v Guinnessov svetovni rekord kot največja vinska zbirka na svetu. Na splošno ima kompleks skoraj 2 milijona steklenic. Več kot 70% shranjenih vin je rdečih, 20% belih in približno 10% sladic. Najdragocenejši predmeti te zbirke, vredni 480 evrov na steklenico, so bili izdelani v letih 1973–74; zdaj jih izvažajo samo na Japonsko. Vina izvažajo iz Mileștii Mici na Švedsko, Japonsko, ZDA, Veliko Britanijo, Češko, Poljsko, Grčijo, Nemčijo, Dansko, Finsko in Kitajsko.

Ob desetih sva se postavila v vrsto, pred nama sta bila dva avtomobila. Prišel je vodič, se predstavil, nato pa se usedel k obiskovalcem v prvi avto in šli smo.

Že prvi metri so pokazali, da je ta klet bolj naravna, manj bleščeča, manj turistično naravnana kot Cricova. Bolj pristna. Dvakrat smo se ustavili in se sprehodili po posameznih odsekih. Imeli smo priložnost videti delavce, ki so v vdolbine zlagali steklenice. V eno takšno vdolbino gre do 800 steklenic.

Tudi degustacija se je razlikovala od prejšnje. Čakala sta naju dva krožnika, na enem 4 vrste suhomesnatih izdelkov, na drugem pa 8 kosov zavitka. In tri majolke. Vina čisto preveč za samo okušanje.

Na degustaciji smo ostali trije Moldavci in midva. Družina iz Ukrajine je odšla iz kleti, vodič pa z njimi. Še prej nam je povedal, kaj bomo okušali in da imamo na razpolago 20 minut.

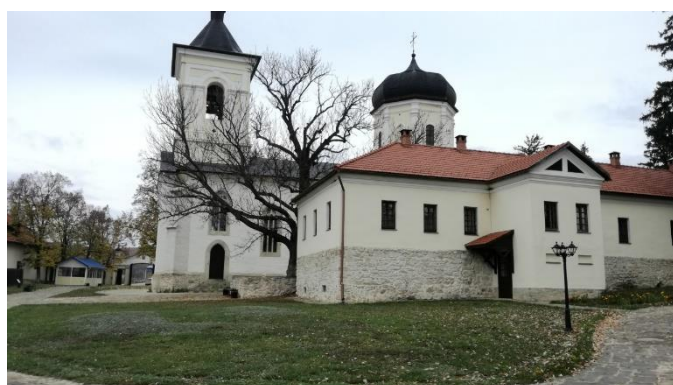
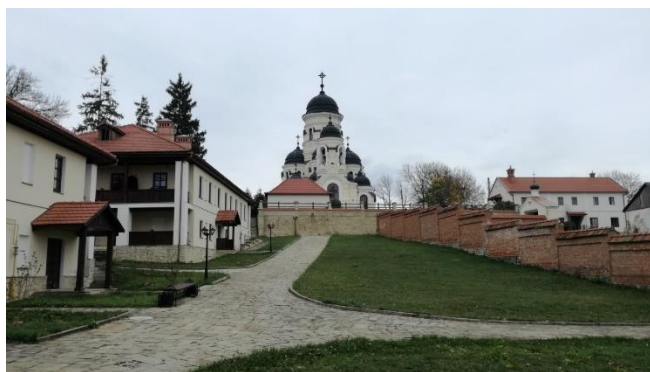
Pa začnimo. Najprej belo vino, pa malo salam, potem rdeče vino, pa spet salame, nato... vam povem – uživancija. Čez nekaj časa sta prišla dva glasbenika, povedala, da bosta zaigrala narodno moldavsko in še eno za naju. Slovensko. In sta zaigrala Na Golici. Bila sta izvrstna, že tako dobro razpoloženje sta dvignila na še višji nivo.

Pol ure je že minilo, prišel je že novi obiskovalec na degustacijo, potem pa sva se začela pogovarjati, kaj pa, če moramo sami ven. Vprašala sem vodiča, ki je pripeljal novega turista, povedal je, da znaki označujejo pot iz kleti. Res sva brez problema prišla ven. Ker so vina, ki sva jih poskušala bila dobra, sva obiskala še trgovino in samo iz strahu, kaj bo na meji (cariniki!) kupila samo tri steklenice. Sva jih v Cricovi že skoraj preveč. Za te tri sva plačala 6,38 €.

Naslednja postaja je bila pri manastiru Capriana [47.116535, 28.508288](#). Dve cerkvi, vse obnovljeno, vse lepo urejeno. Notranjost cerkve je vsa poslikana, prevladuje modra barva.

Od tam pa še 25 km do manastira Hincu. [47.080839, 28.322268](#) To je samostan redovnic, ustanovljen leta 1678. Samostan ima burno zgodovino. O njej nama je pripovedovala redovnica (misli, da je bila glavna). Najprej naju je povabila na kosilo, potem pa še peljala na ogled cerkve.

Mlada Zinaida Cazacu 25. avgusta 1992 z blagoslovom vladarja IPS Vladimirja, kitajske in celotne Moldavije položi samostansko prisego in v čast svete Parascheve dobi ime Parascheva. Tako postane prva redovnica samostana Hincu po ponovnem odprtju samostanskega kompleksa. 27. oktobra 1993 se v samostanski župniji mati Parascheva z metropolitanskim odlokom imenuje opat samostana z naslovom ekumenskega.

Kako je prišlo do tega?

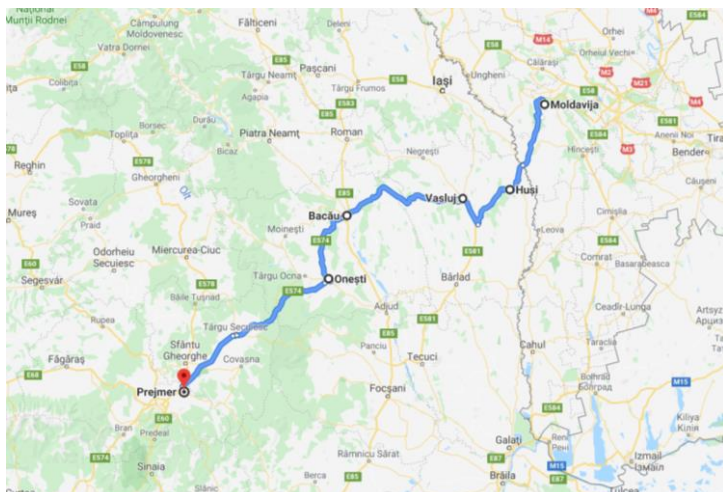
Ogledovala sva si vrt in okolico cerkve, ko sva za hrbtom slišala, da naju nekdo ogovarja. Bila je redovnica. Spraševala je, od kod sva, potem pa: »Want you eat?« Sekunda in že sva pokimala. »Come with me«. In sva šla za njo v kuhinjo. Tam pa sva obstala, ker sva zagledala daljšo mizo, ki je bila pripravljena na ljudi, da pridejo jesti. Na mizi je bila hrana in bili so krožniki. Dvakrat naju je pozvala, naj sedeva in jeva. Potem je šla in zaprla vrata. Poskusila sva nekaj jedi in ravno, ko sva vstala, se je vrnila. Branko se ji je zahvalil in ponudil nekaj denarja, katerega je z bliskovito hitrostjo pospravila v žep predpasnika. Nato naju je še vprašala, ali želiva videti katedralo. Tudi to sva sprejela. Razkazala nama je notranjost in pripovedovala o zgodovini cerkve. Vprašala naju, katere vere sva midva. Kasneje se je Branku utrnila misel, da sem jaz bila nepokrita v cerkvi in da me na to ni opozorila. Danes je cerkev popolnoma obnovljena, tako zunanost kot notranjost. Je rekla, da obnavljajo z ruskim denarjem.

Potem sva se zahvalila in odšla 300 m do parkirišča, kjer sva parkirala. Ostanek dneva sva preživela v AD, vreme ni bilo takšno, da bi se človek sprehajal okoli.

6. dan, 30. 10., 367 km

Pred odhodom (mimogrede: sijalo je sonce) sem redovnici odnesla nekaj oblačil, ki sva jih že doma pripravila. Rekla sem ji, da sem prepričana, da pozna ljudi, ki jim bodo oblačila koristila in da naj jim razdeli. Za povrh pa še zanjo 20 dag kave.

Ker je meja bila blizu, sva na bencinski črpalki dotočila gorivo in plačala z moldavskim denarjem. Ostali so nama še 4 lei, te pa je Branko pustil blagajničarki.

Prišla sva do meje. Še kar hitro je šlo, brez pregledov. Carinik je vljudno vprašal, ali sme pogledati, Branko mu je odprl, on pa je v notranjost samo pogledal in se poslovil. Tudi na romunski strani je šlo hitro.

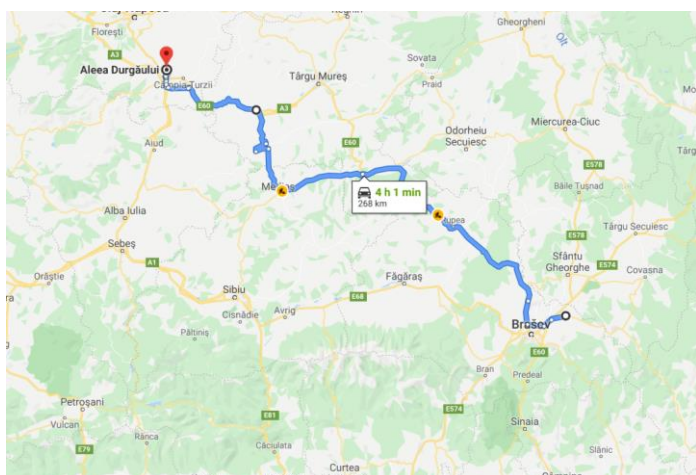
Potem pa tranzit: Husi – Vaslui – Bacon – Onești – Prejmer.

Od Vaslui do Bacon pelje cesta 2F, odlična, široka cesta. Presune pa te, kako so prebivalci revni, v kako slabih hišah živijo. Dvorišča imajo blatna, gumijasti škornji so obvezni. Prevozno sredstvo pa konjska vprega.

Bolj urejeno in manj revno je ob cesti 11 proti Onești. Pokrajina je izrazito poljedelska, veliko je koruze in sladkorne pese.

Bil je že mrak, ko sva prispela v manjši kraj Prejmer. Parkirala sva v centru, na glavnem trgu [45.720506, 25.77422](#). Poleg je javni WC, na kovance, ponoči je zaprto.

7. dan, 31. 10., 293 km

Ponoči je deževalo, spala pa sva v miru. Sva se pa zbudila v najbolj hladno jutro doslej. Na okoliških vrhovih sva opazila sneg.

Kot sva opazila, ima Prejmer bogato zgodovino. V neposredni bližini parkirišča je utrjena cerkev, šla sva na sprehod okoli nje. Vse je še bilo zaprto.

Pokrajina med Braslovim in Sighisoaro je gričevnata. Opazila sva dva večja gradova, v Marienburgu in v Rupei, in si rekla, da to prihraniva za naslednji obisk.

V Sighisari je rojstna hiša Vlada Tepeša, grofa Drakula. Imela sva namen ogledati si njegovo rojstno hišo, potem pa, ko sva se pripeljala na parkirišče, ugotovila, da sva tukaj že bila med najinim prvim obiskom Romunije. Zato sva s prepolnega parkirišča odpeljala naprej.

Parkirišče: [46.219623, 24.794854](#) in [46.220156, 24.795818](#)

Naslednja postaja je bila v kraju Biertan ([46.135937, 24.520805](#)), kjer je stara cerkev – luteransko evangeličanska cerkev med 1572 in 1867. Vstopnina 10 lei. Tej cerkvi se pa res vidi starost. Na tleh so še deske, obrabljene, okrušene, spodaj je pesek, stare klopi. Danes je cerkev pod Unescovo zaščito.

pogled na vas

Potem pa nazaj na cesto 14A in proti c15 in nato do Turde.

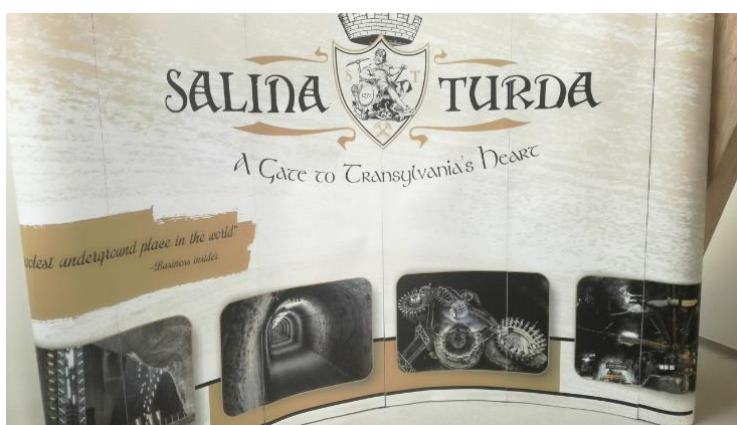
V Turdi je solni rudnik, odprt do 16. ure. Midva sva prišla nekaj minut prej.

P [46.589544, 23.787109](https://www.google.com/maps/place/46.589544,23.787109)

Rudnik je bil prvič izkoriščen že v antiki. V njem so pridobivali kuhinjsko sol od srednjega veka (rudnik se prvič omenja leta 1075) do zgodnjega 20. stoletja (1932).

Prvi dokument, ki izrecno govori o obstoju rudnika soli v Turdi, je iz 1. maja 1271 in ga je izdal madžarski kanclerski urad. Listine iz 13. in 14. stoletja, ki se nanašajo na rudnik soli v Turdi, omenjajo, da so bile soline v mikrodepresiji Băile Sărate in na jugovzhodnem pobočju Valee Sărate. Delovišča, izkopne dvorane so bile na območju solnih jezer. V 17. stoletju se je začelo rudarsko delo na severozahodnem pobočju Valee Sărate, kar dokazujejo gredi v kupoli Terezine sobe. Kmalu za tem je bil odprt rudnik Sfântul Anton, v katerem se je rudarska dejavnost nadaljevala do prve polovice 20. stoletja.

Leta 1992 je bila Salina Turda haloterapevtski center in priljubljen turistični cilj. Rudnik je bil leta 2008 posodobljen v okviru programa PHARE 2005 ESC v vrednosti 6 milijonov evrov. Za turiste je bil odprt januarja 2010.

Parkirišče je plačljivo, 2 lei/h za osebni avto in 10 lei/h za avtobus. Plača se na avtomatu. Ker nisva vedela, kam štejejo AD (nameravala sva prenočiti), sva odpeljala z parkirišča. Čez cesto je restavracija in šla sem vprašati, ali lahko prespiva na njihovem parkirišču. Natakar je dovolil in Branko je prestavil AD. Kasneje sva šla na večerjo. Pečenka s krompirjem in zelenjavo, zalito s pivom = 18,72 € za oba.

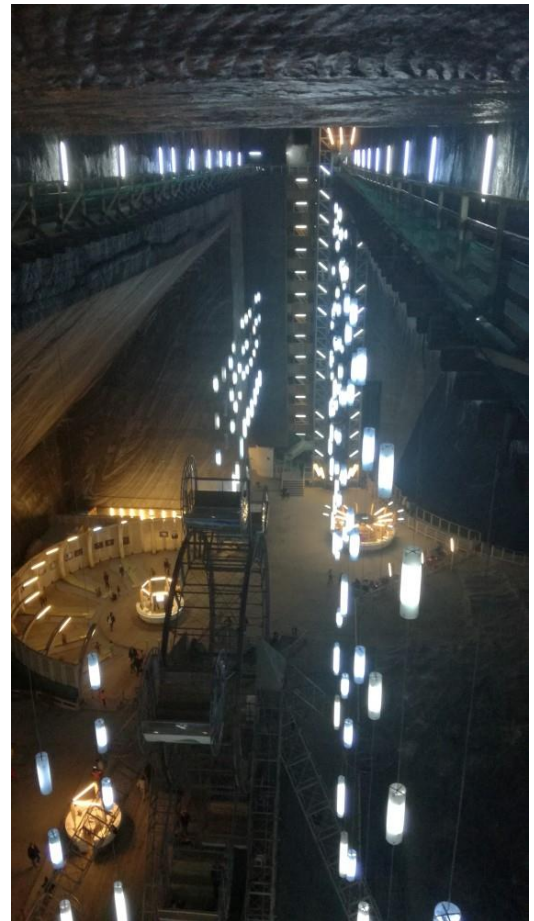
8. dan, 1. 11.

Zjutraj je bilo malo »panike«, ker je Branko na spletu prebral, da je rudnik zaprt. Ja, 1. 11. je, praznik. Kljub temu sva šla do vhoda (odprejo ob devetih), tam pa ugotovila, da je odprto. Ljudje so že prihajali. Kasneje, med vožnjo domov, sva ugotavljala, da v Romuniji očitno nimajo tega praznika. Pokopališča so samevala, brez sveč in rož.

Vstopnina v rudnik: 40 lei/osebo, 20 lei/upokojenec.

Rudnik je zanimiv. Obstaja en dollll rov s stenami iz soli, od tega pa so vstran speljani drugi rovi. Ti vodijo v posamezne dvorane. Največja, Rudolfova dvorana, je 80 m dolga, 50 m široka in 40 m visoka. V njej so uredili igrišča za minigolf, namizni tenis, razna igrišča za otroke. Ljudi je polno, cele družine, ki igrajo ali pa samo posedajo. V drugi manjši dvorani, ki je očitno namenjena malim otrokom, sedijo za mizami in se igrajo razne družabne igre, igrajo igerce na telefonih, za eno mizo pa sem videla, kako se učijo šolsko snov.

Približno uro in pol sva bila v rudniku, potem pa sva se odpeljala proti meji. Zadnje lei sva zapravila na bencinski črpalki.

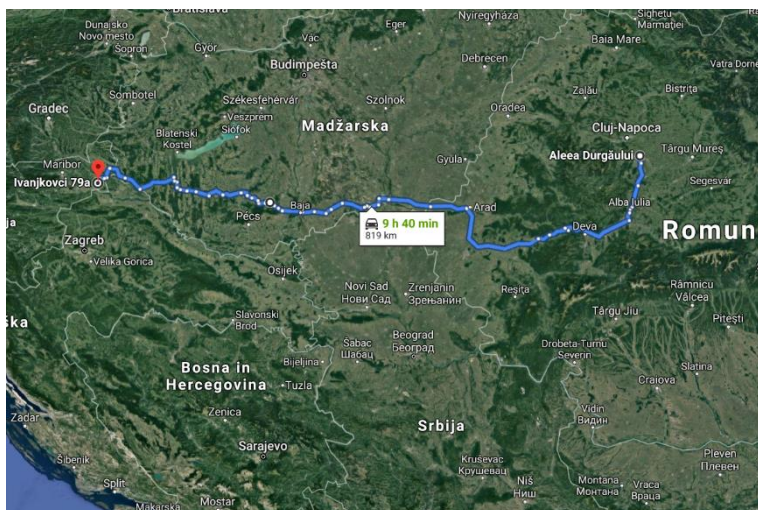
Branko je tankal, plačal in hotel odpeljati ... nič. Motor ni hotel vžgati. Trikrat je poskusil, vsakič je bilo slabše. Kaj zdaj? V Brankovi glavi so se začeli odvijati razni scenariji glede rešitve problema, najbolj ga je skrbela moja služba v ponedeljek. Prišel je do rešitve, da je najbolje peljati naravnost domov. Ker pa je bilo do doma še nekaj čez 800 km, je pustil odklenjen rezorvoar za gorivo, da bo lahko med potjo še enkrat dotočil gorivo, da ne ugaša motorja. Na črpalki je bil tovornjak brez prikolice, prosila sem, če naju potegne. Seveda je in motor je vžgal. In tako sva odpeljala in vozila proti Sloveniji. Edina postanka sva naredila v Aradu, kjer sva šla v trgovino in na bencinski črpalki (motor je bil ves čas prižgan).

Po dolgi vožnji, skoraj 12 ur vsega skupaj, sva ob enajstih zvečer parkirala pred domom.

Ali nama je bilo žal, da sva bila prisiljena tako na hitro zaključiti dopust? Niti ne, videla sva vse, kar sva nameravala. Če tega ne bi bilo, bi prišla domov samo en dan kasneje.

In kaj je bilo narobe? Zaganjač motorja. V naslednjem tednu je Branko to sam zamenjal in odpravil še kakšno napako. AD zopet vžiga v prvo.

Skupaj sva prevozila 2982 km.

Zadnji dan - pot domov

Stroški:

- goriva 292 €
- vinjete 34 €
- vstopnine 110 €
- trgovina 167 €
- lokal 18 €

TABELA KOORDINAT

Romunija	47.947446, 22.324039	P Tesco, Mateszalka, poleg je bencinska črpalka odprta 24 ur
	47.971566, 23.695614	Sapanta, veselo pokopališče
	47.791883, 24.093656	Barsana, manastir
	47.984344, 23.698693	Manastir Peri Sapanta
Moldavija	47.307035, 28.964354	Orheiul Vechi – arheološko središče
	47.14854, 28.86058	Cricova – vinska klet
	46.921809, 28.819923	Milestii Mici – največja vinska klet
	47.116535, 28.508288	Manastir Capriana
	47.080839, 28.322268	Manastir Hincu
Romunija	45.720506, 25.77422	Prejmer
	46.219623, 24.794854	Sighisoara, P, rojstni kraj grofa Drakule
	46.220156, 24.795818	in
	46.135937, 24.520805	Biertan, P
	46.589544, 23.787109	Turda – solni rudnik

Breda Krajnc in Branko Kosi